

Una **incomprensible** **incomprensió**

written by Pere Grau i Rovira | 10 de desembre de 2023

Sovint, llegint les anàlisis de la situació política que fa gent a qui sempre he tingut per informadors solvents em pregunto si potser soc jo que tinc un pa a l'ull. Però sospesant-ho tot tan fredament com m'és possible, no veig cap motiu per ser jo qui canviï de manera de pensar. Tot això ve a tomb degut a les interpretacions que s'estan fent de la breu conversa de Puigdemont amb Manfred Weber a Brussel·les i de les elucubracions que han motivat, una de les quals és que Junts (i qui diu Junts en aquest cas diu forçosament Puigdemont) amb això de la possibilitat de portar el PP al govern, prepara senzillament la seva tornada definitiva a la política espanyola i a acomiadar-se de la independència. I no parlo ja de versions més generals que veuen també en el vot afirmatiu a la investidura de Sánchez, el certificat de defunció de les aspiracions d'octubre del 2017, i que, naturalment amb paraules més diplomàtiques, venen a dir que Puigdemont és un caragirat. I arribo a la conclusió que el president (per a mi segueix sent-ho) es mereixeria, si existís, el "premi al polític més incomprès de l'any".

Perquè no és pas que ell no hagi parlat ben clar més d'una vegada. Però molts no s'han cregut el que deia, perquè no encaixava amb la idea general que tenen de la política i dels polítics. Un exemple és el que va dir al començament de l'exili: que seguiria la lluita per la independència i que en el moment que s'aconseguís faria el que ara se'n diu un pas al costat, i es retiraria de la política. Això és una cosa que altres no haurien dit ni farien mai, i no sols Junqueras. I com altres tants que no s'ho van creure i ja ni se'n recorden. I per cert, ja que cito Junqueras, no em sé estar de dir com entristeix de veure que aquest home fa encara autodestrucció de la seva credibilitat política, posant-se uns galons que no

li pertoquen ni de lluny, volent donar a la política d'ERC dels darrers temps una efectivitat que no ha tingut. A Madrid, d'ERC i d'Aragonès se n'han rigut, cosa que no poden fer ara de Puigdemont. Però deixem això de banda i tornem al fil primer.

En Puigdemont ha tornat a parlar ben clar sobre els motius de la investidura i de les negociacions amb verificadors internacionals: l'amnistia i l'aconseguint d'un referèndum acordat, a l'empara de l'article 92 de la Constitució espanyola (cosa que per cert deu fer molta pupa als que sempre vociferen que la constitució no ho admet). Que això no s'aconsegueix en un parell de dies o de mesos, ho té més clar Puigdemont com a home realista, que els que ara només hi veuen claudicacions, subterfugis per canviar de rumb, i tantes "gentileeses" per l'estil. La investidura ha donat aquest temps.

Un altre cavall de batalla dels criticaires és tornar a retreure al president, una i altra vegada, la suspensió de la independència l'octubre del 17. Que això vist després va ser un error, ho ha reconegut el mateix Puigdemont. Però "després" tothom és més savi. En aquells moments, amb tota la informació falsa que li van transmetre, i amb la perspectiva d'originar un bany de sang als carrers de Catalunya va agafar la decisió que va creure menys dolenta. Perquè encara que segurament no les coneixia, va fer seves les paraules del filòsof alemany Robert Havemann. "És lícit sacrificar una vida per un ideal. Però només la pròpia".

A un altre malentès hi ha caigut també el senyor Feijoo, quan ha dit que ell no admetrà mai ser elegit president gràcies als vots de Puigdemont. Però parlant amb Weber el que va dir aquest va ser que, arribat el moment, podria retirar el seu suport a Sánchez i donar-lo al PP, si aquests es comprometessin a seguir les negociacions començades amb el PSOE i amb les mateixes condicions, i invertir com a cap de govern "una persona independent" que proposés el PP. Més clar

l'aigua. I com que es veu molt difícil que el PP s'hi avingüés, la ingovernabilitat espanyola segurament portaria a noves eleccions. I si, a aquestes, els independentistes no s'abstinguessin sinó que votessin en massa, la situació per Espanya encara seria pitjor. I tothom veuria clar què vol dir allò de "no es pot governar Espanya, contra Catalunya".

I no m'allargo més, com podria encara fer. El proverbi diu que el més sord és el que no vol escoltar. I podríem afegir que el més cec és el que no hi vol veure. Jo no soc res més que un "ciudadà del carrer" que s'assabenta del que passa pels mitjans de comunicació. I si jo, a través dels breus resums de la conversa Puigdemont-Weber, puc llegir tan clarament el que diu i el que no diu, perquè no pot fer-ho també gent amb més possibilitats informatives? Tanta incomprensió la trobo incompreensible.